

*De winkel
in
Blinkett Street*

Roman

SARAH LADD

Sarah Ladd

*De winkel
in Blinkett Street*

Roman

Vertaald door Lia Groeneveld-van Aken

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Curiosity Keeper* bij
Thomas Nelson, onderdeel van HarperCollins Christian Publishing.
© Sarah Ladd, 2015

Vertaling Lia Groeneveld-van Aken
Omslagbeeld Thomas Nelson
Ontwerp omslag Dik Hendriks
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2524 8
ISBN e-book 978 90 297 2525 5
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, with-
out the prior written permission of the publisher.

*Ik draag dit boek met liefde op
aan mijn zus Sally –
mijn eerste en beste vriendin.*

1

Curiosawinkel Iverness, Londen, Engeland, 1812

Camille Iverness keek de forse kerel recht in het gezicht.

Dapper.

Onverschrokken.

Ze liet zich niet koeioneren of manipuleren. En zeker niet in haar eigen winkel.

Camille herkende de uitdrukking in de ogen van de man. Hij wilde niet met haar praten, omdat zij maar een vrouw was en omdat James Iverness de eigenaar van de winkel was.

Maar James Iverness – haar vader – was niet aanwezig.

Zij wel.

Ze stak met veel vertoon van zelfvertrouwen haar kin in de lucht en weigerde zelfs maar met haar ogen te knippen toen de man haar met een ijzige blik doordringend aankeek.

‘Zoals ik u al zei, meneer Turner, ik ga u geen geld geven,’ herhaalde ze, luider dit keer. ‘Afspraken die u met mijn vader hebt gemaakt, zult u met hem moeten afhandelen. Ik weet niets af van de transactie die u beschrijft. U kunt beter een andere keer terugkomen.’

‘Ik heb u hier dag in, dag uit gezien.’ Zijn stem nam nu toe

in volume en klonk barser. ‘En dan moet ik zeker geloven dat u er niet van afweet?’ De houten planken onder zijn voeten kermde toen hij zijn aanzienlijke gewicht verplaatste en probeerde om haar heen in de achterkamer van de winkel te kijken, zonder al te veel moeite te doen om dat te verbloemen. ‘Is hij daar? Pas op, als hij er is en –’

‘Meneer, er is behalve ik niemand anders aanwezig, met uitzondering van mijn vaders hond.’

Op zulke ogenblikken wenste ze dat ze langer was, want zelfs nu ze op de verhoging achter de toonbank stond, kwam haar kruin maar amper tot zijn schouder. ‘Als u wilt, kan ik de hond wakker maken, maar als u me hier vaak hebt gezien, zoals u beweert, dan hebt u ongetwijfeld Tevy ook gezien en dan weet u dat hij niets moet hebben van vreemden. Beslist u maar. Zal ik hem gaan halen?’

Meneer Turner richtte meteen zijn blik weer op haar. Ongetwijfeld kende hij de hond. Iedereen in Blinkett Street kende de hond van James Iverness.

Turners besnorde bovenlip trilde nerveus.

Een warm gevoel van voldoening verspreidde zich door haar heen, want eindelijk had ze iets gezegd waar de vastberaden man van onder de indruk was.

Meneer Turner kreeg een vuurrood hoofd en hij wees met een dikke vinger in Camilles richting. Zijn stem klonk net zo fel als de gloed die Camille in zijn ogen zag. ‘Zeg maar tegen uw vader dat ik hem wil spreken. En zeg ook maar dat ik mijn geld wil en dat ik niets moet hebben van zijn streken. De volgende keer laat ik me niet zo makkelijk wegsturen.’

Zachtjes mompelend stampte hij de winkel uit en hij sloeg met zoveel kracht de deur achter zich dicht dat de glazen potten op de plank rammelden.

Er ging een rilling door Camille heen toen ze hem weg zag sjokken en ze ontspande pas toen het achterpand van zijn grijze jas het raam passeerde en uit het zicht verdween. Wat

had ze toch een hekel aan zulke interacties. Papa scheen de laatste tijd meer boze dan tevreden klanten te hebben en het lukte hem altijd om gemakshalve afwezig te zijn als ze hem kwamen aanspreken.

Ze moest met papa praten, en spoedig ook. Pijnlijke gesprekken zoals dat met meneer Turner zojuist moesten afgelopen zijn.

Camille stopte een lange, verdwaalde lok haar achter haar oor en haalde diep adem. Weer was haar vaders hond haar te hulp gekomen en hij was niet eens in de winkel.

‘Kom, Tevy,’ riep ze. In een oogwenk kwam het reusachtige bruine dier door de deur naar binnen en ging naast haar staan. Hij kwispelde enthousiast met zijn staart.

‘Pas op!’ lachte ze, toen hij tegen haar hand duwde om geaaid te worden. ‘Met die staart van je mep je alle vazen van die plank als je niet uitkijkt en dan geeft papa mij de –’

De winkeldeur zwaaide open en de bel die er vlak boven hing rinkelde. Camille haalde diep adem en bereidde zich voor op een nieuwe klant, maar het was haar vader die in de deuropening verscheen.

Hij was een kleine man, niet veel langer dan zichzelf, maar daarmee waren hun lichamelijke overeenkomsten wel bekeken. Zijn groene ogen maakten in intensiteit goed wat hem aan gestalte ontbrak. Zijn haar, dat in zijn jeugd de kleur van zand had gehad, had nu de kleur van steen en zijn gezicht was roodachtig verweerd door jarenlang varen. Zijn versleten, nette jas, sjofele halsdoek en de bakkenbaarden langs zijn wangen deden hem eerder lijken op een zwerver dan op een winkelier, en ondanks zijn bevoorrechte opvoeding gedroeg hij zich vaak als een bewoner van de havens waar hij veel zaken deed en zo sprak hij ook.

‘Goedendag, papa.’

James Iverness sloeg geen acht op haar welkom en bukte zich om Tevy’s oren te krabben. Hij haalde een stuk gedroogd

vlees tevoorschijn en gaf het aan de hond. Daarna haalde hij nog iets uit zijn zak.

‘Dit is voor jou gekomen.’

Hij strekte zijn ruwe, verweerde hand uit. Tussen zijn dikke vingers klemde hij een brief.

Camille bleef er enkele ogenblikken geschokt naar staan kijken. Duidelijk kon ze haar naam onderscheiden – in haar moeders handschrift. De rand van het papier was gescheurd. Ze kon zich niet meer herinneren wanneer ze voor het laatst een brief van mama had gekregen.

Hij stak haar de brief toe. ‘Blijf daar niet zo staan gapen, kind. Pak aan.’ Onhandig nam Camille de brief aan om te voorkomen dat hij op de grond zou vallen, maar ze kon geen woorden vinden. Onvoorbereid – en onwillig – om de aanstormende emoties die de brief in haar wekte te ondergaan, knipperde ze tegen haar tranen en stopte hem in de voorzak van haar werkschort.

‘Ga je hem niet lezen?’ Haar vader knikte naar haar schort.

Natuurlijk verwachtte hij van haar dat ze hem las, want zelf verslond hij de schaarse berichten van zijn vrouw zodra ze arriveerden. Beiden voelden ze pijnlijk haar afwezigheid, maar ze reageerden er heel verschillend op. En nooit, maar dan ook nooit spraken ze erover. Na verloop van tijd had Camille het onderwerp in haar hoofd taboe verklaard en ze was dus niet blij met een brief van degene die de bron van hun verdriet was.

‘Ik lees hem later wel. Er is op het ogenblik veel te veel te doen.’ Ze snoof en wees naar het gordijn dat de winkel scheidde van de ruimte achterin. ‘Er is per kar een kist voor u bezorgd in de steeg, maar hij is voor mij te zwaar om op te tillen.’

Het verraste haar een beetje hoe snel haar vader het onderwerp van de brief liet varen. ‘Waarom heb je hem niet door de bezorger naar binnen laten brengen?’

‘Dat heb ik geprobeerd, maar ze deden het niet. Ze zeiden

dat ze het niet verplicht waren. Ze hebben hem achter op het plaatsje gezet.'

'Wanneer leer je nou eens dat zulke dingen jouw verantwoordelijkheid zijn? Je had ze moeten overreden om hem binnen te zetten.' Haar vader verschoof de papieren op de toonbank zonder op te kijken. 'Als je een jongen was geweest, zou dit geen probleem zijn.'

Camille sloeg haar armen over elkaar. 'Tja, ik ben nu eenmaal geen jongen en daar kan ik verder ook weinig aan doen. Als u die bezorging voor me wilt halen, zal ik hem verwerken. Hij kan vannacht ook blijven staan waar hij staat, maar het ziet eruit alsof het gaat regenen, dus dan wordt alles wat erin zit drijfnat.'

Na veel gemopper verdween papa naar achteren en toen hij terugkwam, sleepte hij een grote, onhandige kist mee. Camille hielp hem de kist naar de toonbank te brengen, daar wrikte ze het deksel los en stak haar hand uit naar een van de in linnen verpakte artikelen die erin zaten. Ze legde het op de toonbank, sloeg voorzichtig de stof open en onthulde een doek. Penseelstreken in smaragd en mosgroen beeldden een landschap uit onder een schitterend saffierblauwe lucht. Ze bekeek het volgende doek en het doek daarna. Op allemaal prijkten weelderige pastorale landschappen.

Ze klakte met haar tong. 'Het zijn allemaal schilderijen. Waarom hebt u die gekocht?'

'Ik heb ze niet gekocht,' mompelde haar vader. 'Ik heb ze geruild.'

'Dat is hetzelfde, vader. Schilderijen verkopen niet goed. Dat weet u. Ze zullen maanden op de planken blijven liggen, vrees ik. En we hebben toch al zo weinig ruimte.'

'Wanneer zul je eens leren me niet meer te bekritisieren? Soms moet je zulke deals maken om transacties in de toekomst te beklinken. Let jij nou maar op de toonbank en laat de zaken aan mij over.'

Camille sloeg verder geen acht op hem en tilde een nieuw doek uit de kist. ‘Over zaken gesproken, meneer Turner was hier net. Hij was op zoek naar u.’

Nu keek James Iverness op. ‘Heeft hij een aankoop gedaan?’

‘Nee, integendeel. Hij zei dat u hem geld schuldig bent.’

‘Je hebt hem toch niks gegeven, hè?’

‘Natuurlijk niet.’

Haar vader keerde terug naar zijn stapel papieren. ‘Turner is een dwaas.’

‘Bent u hem geld schuldig?’ Ze leunde met haar heup tegen de toonbank. Toen haar vader niet antwoordde, vervolgde ze: ‘Als u beslist van die aparte zaken wilt doen, prima, maar u moet begrijpen dat u me meerdere keren in een heel pijnlijke situatie hebt gebracht. Meneer Turner was heel boos.’

Haar vader verdween zonder te reageren door de deur ten teken dat het gesprek wat hem betreft was afgelopen. Camille zuchtte en tilde een nieuw doek op. Ze bekeek de delicate penseelstreken met een geoefend oog. Een prachtig stuk, deskundig gemaakt. In een andere winkel kon het een lieve duit opbrengen. Maar hier niet. Hun klanten wilden iets ongevoons, iets wild exotisch – unieke schatten afkomstig van plaatsen ver buiten de Engelse kusten – geen kalme weergaven van hun eigen Britse landelijkheid.

Toen Camille de rustige weilanden en de levendige flora in zich opnam, die de kunstenaar door zijn penseelstreken had afgebeeld, begon haar hart heftig te bonzen en haar pragmatische kant kon dat bonzen niet tot bedaren brengen. Ze werd overspoeld door herinneringen aan haar eigen tijd in een dergelijke omgeving. Ze herinnerde zich dat ze rende door golvend gras, dat ze waadde in kabbelende beekjes, dat ze lucht inademde die zo fris en schoon was dat hij bijna fonkelde.

Zo lang geleden...

Toen ze nog klein was, woonden Camille en haar moeder op het landgoed van haar grootvader van vaderskant. Destijds

was haar vader onafgebroken afwezig; hij was of weg voor zaken of voortdurend op reis de wereld rond om zijn dorst naar datgene wat zeldzaam en mysterieus was te lessen. Maar na de dood van haar grootvader was het weelderige landgoed verkocht. Haar vader, de enige erfgenaam, had de opbrengst ervan in deze winkel gestoken. En het leven dat Camille kende, was voorgoed veranderd.

Ze hunkerde ernaar om de vieze grenzen van Blinkett Street te ontvluchten en terug te keren naar het landelijke gebied, om weer frisse lucht in te kunnen ademen en om zich te koesteren in het gouden zonlicht dat de weilanden overgoot. Maar grootvader was dood, mama was ver weg en papa misgunde haar zelfs de noodzakelijke uitstapjes naar de groenteboer en de slager.

Ze zuchtte toen de deurbel een nieuwe klant aankondigde.

Camille was Londen niet meer uit geweest sinds ze elf jaar geleden naar de stad was gekomen.

Ze begon zich af te vragen of ze Londen *ooit* nog zou verlaten.

Kan de zoektocht naar een verdwenen robijn twee mensen van totaal verschillende komaf samenbrengen?

Camille Iverness is een eenvoudig meisje, maar ze heeft het hart en de charme van een echte dame. Ze droomt van een leven ver buiten de sjofele curiosawinkel van haar vader, die ze draaiende houdt sinds haar moeder het gezin in de steek heeft gelaten. Als haar vader haar een mysterieus doosje in handen duwt en vervolgens verdwijnt, moet Camille haar toekomst in de handen van een vreemde leggen.

Jonathan Gilchrist is tegen zijn wil de erfgenaam van Kettering Hall geworden. Als tweede zoon genoot hij van zijn werk als apotheker in het dorp, maar nu zijn broer is overleden, moet hij zijn plaats innemen. Juist op het moment dat zijn vader het landgoed op het spel heeft gezet en alleen een uiterst waardevol familiejuweel hen van een faillissement kan redden. Maar deze robijn is verdwenen. En alle sporen leiden naar de curiosawinkel in Blinkett Street. Weet het mooie winkelmeisje meer?

Nadat **Sarah Ladd** de klassiekers van Jane Austen en de zusters Brönte had verslonden, wilde ze zelf een roman in de Regency-stijl schrijven. Ze debuteerde met de succesvolle roman *De erfgename van Winterwood* en al snel volgden *De directrice van Rosemere* en *De gezelschapsdame van Willowgrove*. *De winkel in Blinkett Street* is haar vierde roman.

‘Opnieuw een heerlijk romantisch boek.’

– *Nederlands Dagblad* over *De gezelschapsdame van Willowgrove*

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2524 8 / NUR 342

9 789029 725248

www.uitgeverijvoorhoeve.nl